

‘MIJN ZOON VALT OP JONGETJES’

Barbara (52) wist al lang dat haar zoon Cody (23) iets vreselijk dwarszat. Op een dag zei hij: “Ik moet je iets heel ergs vertellen, ik ben een monster.”

“VIER JAAR GELEDEN KWAM MIJN ZOON CODY, TOEN NEGENTIEN, LOGEREN TERWIJL MIJN

man op zakenreis was. We gingen met z'n tweeën wandelen, wat drinken in de stad. Het was heel gezellig maar na het avondeten kwam de sfeer plotseling onder hoogspanning te staan. Cody viel stil. Toen begon hij te hyperventileren. “Ik moet je iets heel ergs vertellen”, perste hij eruit. “Ik ben een monster. Als ik het zeg, zal je niet meer van me kunnen houden.” Mijn lichaam verstijfde van schrik. Had hij soms iemand vermoord? Ik dwong mezelf op te staan, ging naar hem toe en sloeg mijn armen om hem heen. “Zeg maar even niets”, zei ik. Wat hij ook te vertellen had, ik wilde het horen. Maar even stilte nog. Een korte adempauze, voordat niets nog hetzelfde zou zijn.

Als kind was mijn jongste zoon een heerlijk, vrolijk mannetje. Hij was dol op zijn broer en zijn zus. En op knuffelen, maar nooit te lang, want er was nog zoveel te ontdekken. Maar in de puberteit veranderde hij. Hij werd stil, depressief. Sloot zich op in zijn kamer. Vriendjes, die hij altijd veel had gehad, hield hij af. Praten wilde hij niet, hoe ik ook aandrong. Ik maakte me grote zorgen, vroeg me zo vaak af: wat is er toch? Toen hij ging studeren, leek het wat beter te gaan. Misschien was het dan toch gewoon de puberteit, heb ik hoopvol gedacht. “Ik val op jongens”, zei Cody na een lange stilte, terwijl ik hem nog steeds vasthield. “Op jongens die jonger zijn dan ik. Ik ben pedofiel.” Alles had ik kunnen verzinnen. Alles had ik verzonnen. Maar dit niet. Een pedofiel? Dat is toch een oude, vunzige man in een park die vieze dingen doet met kinderen? Niet mijn knappe, lieve, integere zoon van negentien! Ik bleef hem vasthouden, wel een halfuur lang. “Is jou vroeger iets aangedaan?”, was het eerste dat ik uiteindelijk vroeg. Dat moest wel, dat kon niet anders. “Nee”, zei Cody. Dat was ook het antwoord op mijn volgende vraag: “Ben je ooit de fout ingegaan?”

“Nee.” Een stellig nee. En: “Dat gaat ook nooit gebeuren.” Hierna kwam zijn verhaal er met horten en stoten uit.

Cody was twaalf toen hem werd gevraagd om op twee jongetjes te passen die wat jonger waren dan hij. Ze waren dol op elkaar en maakten veel lol. Op een gegeven moment merkte Cody dat hij ze wel erg leuk vond. Seksueel leuk. Hij schrok daar vreselijk van en was met een smoesje gestopt met oppassen. Maar zijn gevoelens voor jongere jongens verdwenen niet, groeiden niet mee met zijn

leeftijd. Hij beseftte dat hij pedofiel moest zijn. Verschrikkelijk vond hij het, hij was doodsbang om later een kindermisbruiker te worden. Want dat is wat pedo's gaan doen, toch? Vertellen waar hij mee zat, durfde hij niet. Naar een psycholoog, wat ik zo vaak heb voorgesteld, ook niet. Bang om veroordeeld te worden. Verlinkt, achterna gezeten. Nee, hij had een masker opgezet, vastbesloten dit voor altijd te verbergen. En hij had vaak nagedacht over de dood. Want waarom zou hij nog willen leven als dit zijn toekomst was? Pas een paar maanden geleden had hij steun gevonden bij 'gevoelsgenoten,' op het forum van pedofilie.nl, een hoop nieuwe inzichten opgedaan en de moed gevonden om het mij te vertellen.

Zijn verhaal sloeg me met stomheid. Maar één ding kon ik hem wel vertellen. Natuurlijk hield ik nog van hem.

Natuurlijk. Maar alsjeblieft, kon hij het

verder uitleggen? Pedofilie is een seksuele voorkeur, weet ik nu. Een geaardheid.

Een geaardheid die, naar alle waarschijnlijkheid, al ontstaat in de baarmoeder en dus aangeboren is. Mensen – meestal jongens, maar er zijn ook pedofiele meisjes – ontdekken het in de puberteit. Hoeveel pedofielen er zijn, is onbekend, maar de meest gangbare schattingen spreken van één tot drie procent van de mannelijke wereldbevolking. Dat stelt onderzoeker Michael Seto, verbonden aan de Univer-

siteit van Toronto. Pedofilie gaat niet over. Het slijt niet. Je kunt het niet afleren en er is geen pilletje tegen. De voorkeur is geen keuze.

Wat je ermee doet, is dat wel. Als pedofiel word je niet per se iemand die kinderen verkracht. Daarvoor is echt meer nodig dan een seksuele voorkeur, zoals een antisociale persoonlijkheidsstoornis of verminderde remmingen door een verslaving. **En daders van kindermisbruik zijn niet per se pedofiel, sterker: in vier van de vijf gevallen zijn ze 'gewoon' hetero of homo. Pas als je als pedofiel iets met je voorkeur doet, word je pedoseksueel genoemd. Maar de meeste pedofielen verstoppen hun voorkeur hun leven lang, voor de buitenwereld en voor zichzelf. Ze handelen er niet naar.** Omdat ze heel goed weten dat ze een kind zouden beschadigen en genoeg moreel besef heb-

ben om dat net zo af te keuren als jij en ik. Cody wil dat ook absoluut niet, daar is hij heel stellig in.

Nu kan ik het helder vertellen, die avond was ik totaal in de war. Wat heb ik gehuild. Om alles wat Cody had doorgemaakt. Om zijn eenzaamheid. En omdat hij dus altijd eenzaam zou blijven, omdat hij een voorkeur had waar hij nooit naar zou kunnen leven. Hoe moest het verder met hem? Toch hebben we de avond ook gelachen. Niet om het onderwerp, maar omdat het zo bevrijdend was om te praten, eindelijk. Wát een emotiebom.

De volgende dag zat ik verdwaasd op kantoor. Ik voelde me er zo misplaatst. Ik wilde naar huis, naar Cody, alles opnieuw bespreken, tien, twintig keer. Of het er anders met m'n collega die ook een vriendin

is, over hebben. Maar dat kon natuurlijk niet. Cody's geheim was nu mijn geheim, zijn isolement was mijn isolement geworden. Een paar dagen later vertelde Cody het wel aan zijn vader. Mijn man was ook verbijsterd maar net zo opgelucht als ik dat onze zoon ons in vertrouwen nam.

De weken, maanden daarna stonden volledig in het teken van Cody's coming-out. Het was geen minuut uit mijn gedachten. Het was haast niet te doen, meedraaien in de gewone wereld. Ik wilde me het liefst opsluiten, zodat niemand 'hoe gaat het met je?' aan me kon vragen. Ik begreep precies wat Cody had bedoeld met dat masker: ook ik zette het op, iedere keer als ik de voordeur achter me dichttrok.

Ik ben erg boos geweest. Nee, niet op mijn zoon, geen moment. Wel op mezelf. Waarom had ik niet gezien hoe erg hij met zichzelf overhoop lag? Had ik hem maar kunnen helpen. Had ik maar iets kunnen doen – of laten – om deze geaardheid te voorkomen. Al wist ik dat dat onzin was, het bleef door mijn hoofd spoken. En ik was verdrietig, intens verdrietig. Wat voor leven zou Cody krijgen, zou hij ooit gelukkig kunnen worden? Als ik hem dat vroeg, zei hij: "Vast wel. Maar nu nog even niet. Maar dat jullie mij niet veroordelen betekent heel veel voor me."

Het bijzondere was dat ik wel mijn zoon in één klap terug had. Jarenlang had ik hem niet begrepen, nu kende ik hem weer. Als ik naar hem

PEDOFILIE IS GEEN KEUZE. KINDEREN VERKRACHTEN, IS DAT WEL

keek, dacht ik: ja, dit ben jij. Hij was heel open, we mochten hem alles vragen, te pas en te onpas, ook via de telefoon of app. Heel fijn, want googelen op pedofilie durfde ik niet. Bang dat ik nagetrokken zou worden, ze aan de deur zouden komen en ons hele leven in zou storten.

“Val jij eigenlijk op alle kinderen?”, was een van de vragen die ik Cody stelde. “En als je buiten bent, kijk je dan continu of je er eentje ziet?” Hij antwoordde: “Val jij op alle mannen? En speur jij voortdurend de straten af of je een lekker ding ziet?” Zo spraken we alles door, alles, niets was te gek. Er was maar één vraag die ik niet durfde te stellen. Al klonk die soms luid door mijn hoofd. “Wat is jouw type?” Maar daar wilde en wil ik het antwoord niet op weten. Het doet er ook niet toe. Want Cody zal nooit iets met zijn voorkeur doen. In ieder gesprek werd dat weer zo duidelijk – want ja, natuurlijk, daar hebben we het heel vaak over gehad. Ik geloof hem. Ik geloof hem 100 procent. Ik ken mijn zoon, ik weet hoe principieel hij is. Dat neemt niet weg dat mijn man en ik hem op het hart hebben gedrukt altijd met ons te blijven praten, ons niet los te laten. Ook, dan zelfs nog meer, als hij zou gaan twijfelen of hij toch niet eens iets met een jongen zou willen beginnen.

Dan zijn er mijn andere twee kinderen. Van wie ik óók zielsveel hou. Zij weten van niets. Daar hebben we – mijn man, Cody en ik – veel over gepraat en getwijfeld. Maar het kan niet, het kan echt niet. We willen ze niet in het isolement plaatsen waar wij in zitten. En hoe zou het hun band met Cody beïnvloeden? Nu, en later? Ik vermoed dat ze er begrip voor zouden hebben, maar hoe moet dat als ze trouwen en kinderen krijgen? Hoe zal een toekomstige schoondochter erin staan, als moeder? Het zijn vragen die te veel onzekerheden oproepen, te veel gevaren herbergen. Maar wat heb ik vaak op het punt gestaan om iets te zeggen. Ook tegen vriendinnen, vrienden en familie. Toch slikte ik iedere keer mijn woorden weer in. Want ik wil ze niet opzadelen met dit geheim én niet het risico lopen dat iemand zich toch een keer iets laat ontvallen. Want dan is Cody's leven kapot. Dus ik moet mijn mond houden, al voelt het nog zo verkeerd, vooral binnen

ons gezin. Aan de geardheid van Cody ben ik inmiddels wel gewend. Een jaar lang heeft het me continu beziggehouden, maar het gaat weer. Ook omdat het met Cody heel goed gaat. Hij heeft een mooie baan, fijne vrienden en hij zit goed in zijn vel. Hij valt óók op leeftijdsgenoten en hij zou graag een relatie willen. Maar op dit moment vindt hij dat nog te ingewikkeld. Hij is bang dat zijn hart wordt gebroken als hij eerlijk is; en dat is toch een voorwaarde om zichzelf te zijn. Dit baart me zorgen maar tegelijk vertrouw ik erop dat hij zijn weg gaat vinden. Ik ben heel trots op hoe hij het nu doet én op de manier waarop hij zich inzet om andere pedofielen te helpen. Hij is heel actief op een internationaal forum en laat zich ook horen via Twitter. Wat doet het me pijn dat hij daar dagelijks wordt afgemaakt, de meest walgelijke comments naar zijn

hoofd krijgt. Mensen veroordelen hem terwijl ze er helemaal niets van afweten. Daarom zie ik het als mijn taak hierover te vertellen. Ik wil dat mensen, moeders, vaders, weten dat dit bestaat. Had ik het maar geweten: dan had ik er eerder voor mijn zoon kunnen zijn. **Dit onderwerp moet bespreekbaar worden. Er zijn andere kinderen zoals Cody, die net zo met zichzelf worstelen. Die zichzelf haten. Die misschien wel zelfmoord plegen zonder dat iemand ooit zal begrijpen waarom. Zelfs in de hulpverlening is het taboe gigan-**

tisch: er zijn weinig therapeuten die verstand hebben van pedofilie en de hulpvraag van pedofielen begrijpen. Daarom: openheid. Mijn naakte verhaal. Natuurlijk is dat eng, doodeng zelfs. Want er zullen mensen zijn die me veroordelen. Die me haten of dood wensen. Maar weet je? Misschien ben ik je buurvrouw wel. Je collega. Je vriendin. Je beste vriendin, met wie je gisteren nog een wijntje hebt gedronken.” ●

Meer informatie vind je op pedofilie.nl, de mensen achter deze website werken vanuit de overtuiging dat sex met kinderen niet kan. Maak je je zorgen over je eigen of andermans gedrag naar minderjarigen, neem dan contact op met stopitnow.nl of bel 0800-2666436.

TE WEINIG THERAPEUTEN HEBBEN VERSTAND VAN PEDOFILIE